

This project is funded by the European Union.
The views expressed in this publication do not necessarily reflect the views of the European Commission

ROMUALDOVA PEĆINA

Romualdova špilja ili Romualdova pećina smještena je na južnoj strani Limske drage na 120 metara nadmorske visine. S obzirom da je ulaz u špilju manjih dimenzija, temperatura se tijekom cijele godine kreće od 12 do 15°C, dok je relativna vlaga oko 70-75 %. Špilja je dugačka 105 m, a sastoji se od nekoliko dvorana koje su međusobno povezane tunelima.

Uz Romualdovu pećinu se veže nekoliko zanimljivosti, a jedna od njih je da su špiljski ukrasi (stalaktiti, stalagmiti, stalagmati...) prisutni samo s lijeve strane, dok ih s desne nema.

Špilja je značajna i po tome što su u njoj pronađeni brojni ostaci špiljskog medvjeda, ali i ostaci špiljskoga lava, leoparda, vuka, lisice, smeđeg medvjeda, pećinske hijene, snježnog zeca, velike voluharice, divljeg konja, jelena, srne, kozoroga i više kostiju ptica (ukupno 41 vrsta).

Danas u Romualdovoj pećini obitava šišmiš vrste *Myotis myotis*, kornjaš *Laemostenus cavicola* subsp. *romualdi*, endemska podvrsta kukca koja se pojavljuje u špiljama Istre i Kvarnera, te više vrsta kukaca koji nisu tipični špiljski organizmi već dolaze izvana.

Sondiranjem špilje pronađeni su dokazi (razni uporabni predmeti, kremen, kamene i koštane ruktvorine) da je u njoj obitavao pračovjek *Homo sapiens sapiens* (prije oko 20 000 godina). S obzirom da prilikom istraživanja nije nađeno nijedno ognjište, pretpostavlja se da je pećina služila lovcima samo kao privremeno sklonište. Uz nalaze iz paleolitika nađena je i keramika koja pripada mlađim prapovijesnim razdobljima, što znači da je čovjek i kasnije obitavao u špilji, ali nikad ju nije koristio kao mjesto stalnog boravka.

Špilja je dobila ime po svetom Romualdu koji je u njoj živio pustinjačkim načinom života od 1001. do 1003. godine. Sv. Romualdo je rođen u Raveni oko 973. godine. Njegov otac, vojvoda Sergio, u dvoboju ubija bliskog rođaka što Romualda toliko potresa da odlazi u samostan svetog Apolinara. Nezadovoljan komotnim životom redovnika, nemoralom i pohleptom, sakuplja istomišljenike i piše nova, stroža pravila te osniva novi red – Kamaldolićane (po samostanu u mjestu Camaldoli u Apeninima). Romualdo je vjerojatno zbog osnivanja reda imao problema sa benediktincima, pa se 1001. godine sklanja u Istru gdje za svoj isposnički život odabire jednu manju špilju na sjevernoj strani Limske drage nedaleko od crkve sv. Mihovila. Kako je bio često posjećivan od strane obližnjih mještana, Romualdo se sklanja u drugu špilju koja se nalazi na suprotnoj, južnoj padini Limske drage, u blizini crkvice sv. Martina (danas poznatu kao Romualdova pećina). Ovdje je Romualdo živio pustinjačkim životom uz molitvu i meditaciju oko tri godine. Duhovno osnažen Romualdo se vraća u Italiju i poziva narod na pokoru i obraćenje.

Potkraj života Romualdo se povlači u Val del Castro i tamo umire 1027. Godine 1430. redovnici su prenijeli tijelo sv. Romualda iz Val del Castra u samostan sv. Apolinara u Clasi u Raveni, a otuda u crkvu sv. Blaža u Fabriano gdje se nalazi još i danas.

Od 1595. sedmog veljače svetkuje se uspomena na sv. Romualda. Kroz čitav srednji vijek na ovaj su se dan okupljali vjernici iz bliže okolice na misi u crkvi sv. Martina. Nakon mise narod je predvođen svećenikom odlazio u procesiju, spuštajući se do ulaza u Romualdovu pećinu.

